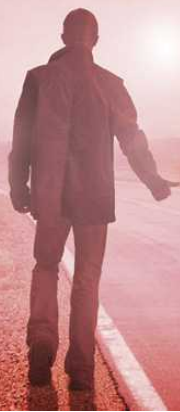

LEE CHILD

MUŽ NA ODSTŘEL

Má Jack Reacher
posloužit jako zástěrka?

MUŽ NA ODSTŘEL

LEE
CHILD

MUŽ NA
ODSTŘEL

Přeložila Iva Harrisová

Vydalo nakladatelství BB/ats s.r.o. v roce 2014

Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 2012 by Lee Child
All rights reserved.

Z anglického originálu *A Wanted Man*
(First published by Bantam Press, Great Britain, 2012)
přeložila © 2013 Iva Harrisová
Redakce textu: Marie Černá
Jazyková korektura: Mirka Jarotková

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 97880761695

Pro Jane,
připravenou na majorský dubový list

PRVNÍ KAPITOLA

OČITÝ SVĚDEK SDĚLIL, že neviděl, jak se to stalo. Ale jak jinak k tomu mohlo dojít? Muž v zeleném zimním kabátu vstoupil krátce po půlnoci jedinými dveřmi do malého betonového bunkru. Muži v černých oblecích vešli za ním. Následovala krátká přestávka. Muži v černých oblecích vyšli zase ven.

Muž v zeleném zimním kabátu nevyšel.

Muži v černých oblecích ušli svižným krokem deset metrů a nastoupili do jasně červeného auta. Červeného jako požární vůz, popsal očitý svědek. Svítlivě červeného. Poměrně nového. Do běžného čtyřdveřového sedanu, usoudil svědek. Nebo pětidveřového. Nebo třídveřového. Rozhodně ne do dvoudveřového kupé. Svědek se domníval, že to byla nejspíš toyota. Nebo honda. Nebo hyundai. Možná kia.

Muži v černých oblecích každopádně odjeli.

Po muži v zeleném zimním kabátu stále žádná stopa.

Pak se začala řinout zpod dveří betonového bunkru krev.

Očitý svědek zavolal 911.

Dorazil okresní šerif a vyslechl si, co se stalo. Dokázal líčení uspěchat tím, že se tvářil trpělivě. Patřilo to k jednomu z jeho mnoha talentů. Očitý svědek nakonec domluvil. Okresní šerif se dlouze zamyslel. Operoval v kraji,

kde se k horizontu táhly všemi směry stovky čtverečních metrů prázdnoty. Kde silnice připomínaly dlouhé osamělé stužky.

Operoval v okrese zátarasů na silnici.

Tak zavolal dálniční policii a pak objednal z hlavního města vrtulník. Všem hlídkám u zátarasů oznámil, že mají dávat pozor na jasně červené zahraniční auto se dvěma muži v černých oblecích.

Jack Reacher urazil sto padesát kilometrů a devadesát minut se ženou ve špinavě šedivé dodávce. Pak spatřil rovně před sebou jasná světla u nadúrovňové dálniční křižovatky, lehce zamlžená oparem, s velkými zelenými cedulemi ukazujícími na západ a na východ. Žena zpomalila, zastavila, Reacher vystoupil, poděkoval a zamával na rozloučenou. Žena najela na první nájezd, na západ směrem na Denver a Lake City, a Reacher prošel pod mostem, postavil se na nájezd směrem na východ, jednu nohu na krajnici a jednu v dopravním pruhu, vztyčil palec, nasadil úsměv a pokusil se vypadat přátelsky.

Což nebylo snadné. Reacher byl velký chlap, sto devadesát pět centimetrů vysoký, mohutný, a ten večer vypadal jako obvykle trochu neupraveně a otrhaně. Osamělí řidiči touží po příjemné a bezpečné společnosti, a Reacher z dlouholeté zkušenosti věděl, že na první pohled nevypadá jako nejvhodnější společník. Působí hrozivě. A ten večer měl ještě ke všemu čerstvě zlomený nos. Přelepil si ho kusem stříbrné izolepy a musel tím pádem působit ještě bizarněji. Páska se leskla a třpytila ve žlutém světle. Pomáhala ale ze zdravotního hlediska, tak se rozhodl si ji hodinu nechat. Když mu do šedesáti minut nikdo nezastaví, začne zvažovat, jestli si ji nestrhnout.

Uplynulo šedesát minut a nikdo mu nezastavil. Jezdilo málo aut. Nebraska, v noci a v zimě. Křižovatka, u které stál, byl jediný význačný dopravní uzel v širém okolí, ale přesto uplynulo i několik minut, aniž by někdo projel. Nahoře na mostě panoval poměrně hustý provoz, ale jen málokdo se k němu chtěl připojit. Během první hodiny zabočilo na východ jen čtyřicet vozidel. Osobní auta, nákladáky, SUV, různé značky, různé modely, různé barvy. Třicet se prohnalo bez jakéhokoliv náznaku zpomalení. Deset řidičů se podívalo, odvrátilo pohled a přidalo plyn.

Nic neobvyklého. Stopování je rok od roku horší.

Nadešel čas snížit nevýhody.

Reacher se odvrátil a odškrábl olámaným nehtem na palci okraj izolepy. Odloupl zhruba centimetr a uchopil izolepu bříškem palce a ukazováčku.

Dva vědecké směry. Jeden propaguje rychlé trhnutí. Druhý pomalý pohyb. Iluzorní volba, dle Reacherova názoru. Bolest zůstává stejná. Tak sáhl po kompromisu stejnoměrným ústupkem a zvolil rychlé trhnutí. Na tváři žádný problém. Na nose něco úplně jiného. Rány se otevřely, otok nadzvedl a pohnul, zlomenina zapraskala a zaskřípala.

Na druhé tváři žádný problém.

Reacher stočil zakrvácenou izolepu do ruličky a zastrčil si ji do kapsy. Plivl si na prsty a otřel si obličej. Tři sta padesát metrů nad hlavou zaslechl vrtulník a zahlédl paprsek světlometu probodávající temnotu, jeden bod, další, pokračujeme dál. Otočil se zpátky k nájezdu, položil jednu nohu do jízdního pruhu a vztyčil palec. Vrtulník chvíli otálel ve vzduchu a pak ztratil zájem, zamířil na západ a po chvíli se jeho klapání ztratilo v dálce. Provoz na mostě směřující od jedné hranice státu ke druhé zůstával poměrně hustý. Vedlejší provoz na okresce ze severu na jih prořídil. Ale většina aut najížděla na dálnici. Skoro žádné nepokračovalo rovně. Reacher zůstával optimistický.

Noc byla studená, což pomáhalo jeho obličejí. Chlad otupoval bolest. Z jihu se vynořil pick-up s kansaskou poznávací značkou, zahnul na východ a zpomalil do kroku. Za volantem seděl štíhlý černoš zavrtnutý do tlusté bundy. Možná se mu porouchalo topení. Upřeně se na Reachera zadíval. Skoro zastavil. Pak si to ale rozmyslel. Odvrátil pohled a projel okolo.

Reacher měl v kapse peníze. Kdyby se mu podařilo dostat se do Lincolnu nebo Omahy, mohl by jet autobusem. Ale jak se dostat do Lincolnu nebo Omahy, když mu nikdo nezastaví? Reacher využil přestávky mezi auty a zastrčil si pravačku do levého podpaží, aby se zahřál. Začal podupávat. Kolem hlavy se mu dělal oblak sraženého dechu. Po dálnici se prohnala policejní hlídka s rozsvícenými světly, ale bez sirény. V autě seděli dva policajti. Ani se nepodívali Reacherovým směrem. Upírali oči dopředu. Patrně nějaká dopravní nehoda.

Téměř zastavila další dvě auta. Jedno z jihu, druhé ze severu, pár minut po sobě. Obě zpomalila, poskočila, nejistě popojela, řidiči si Reachera změřili pohledem, přidali plyn a ujeli. *Čím dál tím lepší*, pomyslel si Reacher. *Už se to blíží*. Možná mu nahrávala na ruku pozdní hodina. Lidé jsou o půlnoci soucitnější než přes den. A řízení v noci je svým způsobem trochu neobvyklé. Vzít stopaře není zas tak velký výstřelek.

Reacher zůstával optimistický.

Další řidič se dlouze podíval, ale pokračoval dál.

A další.

Reacher si plivl do dlaní a uhladil si vlasy.

Stále se usmíval. Neopouštěla ho naděje.

A potom, po celkem devadesáti třech minutách na nájezdu, mu zastavilo auto.

DRUHÁ KAPITOLA

AUTO ZASTAVILO DESET METRŮ PŘED NÍM. Mělo místní poznávací značku a bylo slušně velké, americké a tmavé. Chevrolet, usoudil Reacher, nejspíš tmavomodrý, šedivý nebo černý. Těžko říct, v lehkém oparu. Tmavé metalízy působí v noci vždycky anonymně.

V autě seděli tři lidé. Dva muži vepředu a jedna žena vzadu. Oba muži se natočili v pase, jako by probíhala velká třístranná diskuse. Jako demokracie. *Máme ho vzít, nebo nemáme?* Což Reacherovi napovědělo, že se ti lidé moc neznají. Mezi přáteli dochází k podobným rozhodnutím instinktivně. Ti tři jsou možná kolegové z práce. Rovnocenný tým sestavený jen na dočasnou dobu, přehnaně zdvořilý, zejména vůči ženě v menšině.

Reacher zahlédl, jak žena přikývla, přečetl si na jejích rtech ano, muži se otočili zase dopředu a auto popojelo. Zastavilo tak, že měl po boku přední okénko spolujezdce. Okénko sjelo dolů. Reacher se předklonil a do obličeje ho udeřilo teplo. Topení fungovalo, jak mělo. Zcela jasně.

Muž na předním sedadle spolujezdce se otázel: „Kam máte dneska v noci namířeno, pane?“

Reacher sloužil třináct let jako vojenský policista a pak žil skoro stejně dlouho odkázaný sám na sebe a obě tyhle fáze života přežil díky tomu, že byl náležitě opatrný a neustále ve střehu. Všech pět smyslů, po celou dobu. Rozhodnutí, zda přijmout či nepřijmout nabídku na svezení, záleželo vět-

šinou na čichu. Je cítit pivo? Tráva? Bourbon? V tu chvíli ale vůbec nic necítil. Měl čerstvě zlomený nos. Nosní dutiny měl ucpané sraženou krví a otokem. Možná měl navždycky poškozenou přepážku. Připadalo mu velice dobře možné, že už nikdy nic neucítí.

Hmat byl za téhle situace také nanic. Stejně jako chuť. Nic by nezjistil, kdyby kolem sebe šátral jako slepec nebo začal olizovat předměty. Takže zbýval zrak a sluch. Z předního sedadla zaslechl neutrální tón, bez místního přízvuku, vzdělaný, s náznakem autority a rozhodnosti. Všichni tři měli ruce bez mozolů, nebyli vypracovaní, měli upravené vlasy a nebyli opálení. Lidé pracující uvnitř. Kancelářské myši. Ne nejdůležitější šéfové, ale ani ne na nejspodnější příčce žebříčku. Pětačtyřicátníci, v polovině svého života, ale za polovinou své pracovní kariéry. Jako podplukovníci, řečeno po vojensku. Spolehliví dřiči, ale žádné zářivé hvězdy.

Měli na sobě černé kalhoty a modré džínové košile. Jako uniformy. Košile působily levně a nově, stále s varhánky, jak byly zabalené. Školení na utužení kolektivního ducha, napadlo Reachera. Nějaká firemní blbost. Sežeňte dohromady středně důležité šéfy z oblastních poboček, vysaďte je v divočině, rozdejte jim košile a zadejte úkoly. Možná si teď po té šaškárně připadají jako dobrodruzi, a proto zastavili. A možná je čeká společná objektivní kritika, proto ta třístranná demokratická debata. Týmy potřebují týmovou práci, týmová práce vyžaduje shodu názoru, shoda názoru se nedá vynutit a otázky pohlaví jsou vždycky citlivé. Reachera vlastně udivilo, že žena nesedí vpředu nebo neřídí. I když řízení by mohlo působit jako podřízená role, když je v tom trojlístku jediná. Jako kdyby ji poslali pro kafe.

Minové pole.

„Jedu na východ,“ sdělil Reacher.

„Do Iowy?“ zeptal se muž na předním sedadle spolujezdce.

„Přes Iowu,“ upřesnil Reacher. „Až do Virginie.“

„Nastupte si,“ vyzval ho muž. „Kus vás můžeme vzít s sebou.“

Žena seděla za spolujezdcem, tak Reacher obešel kufr a nastoupil na straně řidiče. Usadil se na zadní sedadlo a zavřel dveře. Žena na něj poněkud nesměle kývla. Poněkud ostražitě. Možná proto, že měl zlomený nos. Ten pohled ji nejspíš vyděsil.

Muž za volantem se podíval do zrcátka a vyjel na nájezd.

TŘETÍ KAPITOLA

OKRESNÍ ŠERIF SE JMENOVAL Victor Goodman, což většina místních považovala za naprosto příhodné jméno. Byl dobrý člověk a většinou dosahoval vítězství, když si to vzal do hlavy. Ta dvě jména však spolu nesouvisela. Vítězil ne proto, že byl dobrý, ale protože byl chytrý. Chytrý natolik, aby před dalším krokem zvážil a přehodnotil předcházející rozhodnutí. Dva kroky dopředu, jeden dozadu. Tímhle systémem se řídil. Měl s ním dobré zkušenosti. Pokaždé se osvědčil. A právě v tu chvíli ho dovedl k přesvědčení, že se s těmi hlídkami na dálnici unáhlil.

Protože to, co se odehrálo v bunkru, nebyla žádná legrace. Muž v zeleném zimním kabátu byl v podstatě popraven. Dokonce úkladně zavražděn. Dostal úmyslně vedený zásah nožem. Nešlo o hádku nebo o rvačku, která se vymkla z ruky. Tohle byla profesionální práce zkušeného odborníka. Což se v Nebrasce moc často nestává. Téměř vůbec, přesněji řečeno.

Tak Goodman nejprve zavolal FBI v Omaze a podal hlášení. Byl příliš chytrý na to, aby si hrál vlastní polívičku. Pak přehodnotil ty dva muže v červeném autě. V červeném jako hasičská stříkačka, popsal svědek. Zářivě červeném. Což neodpovídalo logice. Bylo příliš červené, než aby si ho profesionálové vzali jako únikové vozidlo. Bylo příliš nápadné. Snadno zapamatovatelné. Takže ti dva muži měli někde schované náhradní auto, na nějakém příhodném místě. S největší pravděpodobností tam odjeli a přestoupili.

A netrvalo jim ani vteřinu, aby si svlékli saka. Očitý svědek si přesně nepamatoval, jaké měli košile. Nejspíš bílé. Rozhodně světlé. Možná krémové. Možná pruhované. Nebo kostičkované. Nebo něco na ten způsob. Bez kravaty. Nebo jeden měl možná kravatu.

Tak zavolal Goodman ještě jednou dálniční policii a letecké jednotce a změnil požadavky na pátrání: hledají se dva muži v jakémkoliv autě.

Muž na předním sedadle spolujezdce se otočil a přátelsky prohodil: „Jestli vám nevadí, že se ptám, co se vám stalo s obličejem?“

Reacher opáčil: „Narazil jsem do dveří.“

„Opravdu?“

„Ne, ne opravdu. Zakopl jsem a upadl. Nic pozoruhodného. Jenom malá trapná nehoda.“

„Kdy?“

„Včera v noci.“

„Bolí to?“

„Ne tolik, aby nepomohl aspirin.“

Muž se ještě víc otočil a pohlédl na ženu. Potom na řidiče. „Nemá někdo aspirin? Abychom pomohli tomu nebožákovi?“

Reacher se usmál. Tým připravený řešit problémy, malé i velké. Namítl: „Nedělejte si kvůli mně starosti.“

Žena pravila: „Já nějaký mám.“ Sehnula se a sebrala ze země kabelku. Zahrabala v ní. Muž na předním sedadle spolujezdce ji sledoval, s nedočkavým napětím. Tvářil se nadšeně. Byl stanoven cíl a jeho naplnění leželo na dosah. Žena vyndala platíčko od firmy Bayer. Vymáčkla jeden prášek.

„Dej mu dva,“ požádal muž vepředu. „Vypadá, že je potřebuje. Víš co? Dej mu hned tři.“

Což Reacherovi přišlo trochu moc panovačné. Možná se to negativně odrazí v závěrečné analýze. Kolega tím zahnal ženu do obtížné situace. Možná ty aspiriny sama potřebuje. Možná ji trápí nějaký neduh. Možná je jí to nepříjemné přiznat. Nebo se chlap vepředu pokouší o dvojité bluf. Ve všech ostatních směrech je bez poskvrnky, a tak mu trocha nadvlády projde jako nevinná přehnanost.

Reacher odmítl: „Jeden bude stačit, děkuju.“

Žena mu překlopila z dlaně do dlaně malou bílou pilulku. Muž vepředu

mu podal láhev vody. Zavřenou a stále studenou z ledničky. Reacher polkl pilulku, odtrhl zapečetěný uzávěr na láhvi a zhluboka se napil.

„Děkuju,“ pravil. „To je od vás milé.“

Podal láhev zpátky. Muž vepředu si ji vzal a nabídl řidiči. Řidič zavrtěl mlčky hlavou. Byl soustředěný na silnici před sebou, udržoval rychlost na stodvacítce a plul pohodlně vpřed. Měřil zhruba sto osmdesát tři centimetry, ale byl úzký v ramenou a trochu nahrbený. Měl hubený holý krk. Čerstvý konzervativní sestřih. Ruce bez prstenů. Levná modrá košile mu byla moc krátká. Hodinky mu zdobila spousta malých složitých číselníků.

Muž na sedadle spolujezdce byl o něco menší, ale širší. Ne přímo tlustý, ale kdyby se cpal častěji než jednou týdně hamburgery, brzy by toho stadia dosáhl. Obličej měl pevný a růžový. Vlasy světlejší než řidič, také nedávno ostříhané a stejně krátké a ulíznuté po stranách jako školák. Košile měla moc dlouhé rukávy, byla mu malá v pase a velká v ramenou. Límeček byl ještě trojúhelníkový, jak ležel zabalený v obchodě, a látka přiléhala těsně ke krku.

Zblízka vypadala žena o rok dva mladší než muži. Spíš na čtyřicet než na pětáctýřicet. Měla tmavě černé vlasy, vyčesané nahoru a svázané do uzlu. Nebo drdolu. Nebo do něčeho podobného. Reacher přesně nevěděl, jak se takovému účesu říká. Odhadoval, že je středně vysoká a štíhlá. Košili měla očividně o pár čísel menší než muži, ale přesto na ní plandala. Byla hezká a působila vážně, jako by si s ní nebylo radno zahrávat. Bledý obličej, obrovské oči, spousta lícidla. Vypadala unaveně a trochu nervózně. Možná nebyla z té firemní šaškárny zase až tak nadšená. Což jí v Reacherových očích dodávalo na sympatiích.

Muž na předním sedadle spolujezdce se opět otočil a napřáhl jemnou zakulacenou ruku. Pravil: „Alan King, jen tak mimochodem.“

Reacher mu potřásl rukou a představil se: „Jack Reacher.“

„Těší mě, pane Reachere.“

„Nápodobně, pane Kingu.“

Řidič sdělil: „Já jsem Don McQueen,“ ale nenapřáhl ruku.

„To je ale náhoda,“ podivil se Reacher. „King a McQueen.“

King odtušil: „Ocitl jste se v královské společnosti.“

Žena mu také podala ruku, menší, světlejší a hubenější než King.

Řekla: „Karen Delfuensová.“

„Těší mě, že vás poznávám, Karen,“ opáčil Reacher a potřásl jí rukou. Žena mu ji podržela o vteřinu déle, než by čekal. Pak sundal McQueen nečekaně nohu z plynu a všichni poskočili trochu dopředu. V dálce zářila červená brzdová světla. Jako nepropustná hradba.

Ještě o něco dál naléhavě blikaly modré a červené policejní majáčky.

ČTVRTÁ KAPITOLA

DVA KROKY DOPŘEDU, jeden dozadu. Přezkoumej a přehodnoť. Šerif Victor Goodman zvažoval otázku náhradního auta, do kterého podle jeho názoru hledaní muži přesedli. Snažil se jít co nejvíc s dobou, jak to jen v jeho postavení šlo, uprostřed Zapadákova, což nebylo snadné, ale zhruba před rokem si v bulletinu Homeland Security přečetl, že v noci se dá kamerami nejhůř zachytit tmavomodrá barva. Kabáty, auta, cokoliv, modrá barva vypadá jako díra v temném nočním vzduchu. Dá se těžko najít, těžko určit. Ne že by Goodmanův okres vlastnil vyhledávací kamery. Ale Goodman usoudil, že to, co platí pro elektrotechnickou čočku, platí také pro lidské oko. A usoudil, že ti dva muži mají o takových věcech patrně ponětí. Jsou to očividně profesionálové. Takže auto, které schovali, bude možná tmavomodré.

Nebo také ne.

Tak co má udělat?

Nakonec neudělal nic. Což bylo podle jeho názoru nejmoudřejší rozhodnutí. Protože kdyby se mýlil, zmařil by pokynem, aby hlídky věnovaly zvláštní pozornost tmavomodrým autům, svůj vlastní záměr.

Tak nechal pokyn tak, jak ho předtím upravil: hledají se dva muži v jakémkoliv autě.

V tom místě byla dálnice šestiproudová a tři proudy na východ blokovala pomalu se sunoucí vozidla. Osobní auta, nákladňáky a SUV se pohybovaly kousek po kousku vpřed, brzdily, zastavovaly, čekaly a opět se vlekly dopředu. McQueen bubnoval prsty o volant, celý nedočkavý. King upíral pohled přes přední sklo, trpělivý a odevzdaný. Delfuensová se také dívala před sebe, vyplašená, jako by se bála, že něco zmešká.

Reacher se zeptal do ticha: „Kam máte dneska v noci namířeno vy?“

„Do Chicaga,“ oznámil King.

Což Reachera osobně velice potěšilo. Z Chicaga jezdí spousta autobusů. Zejména po ránu. Na jih přes Illinois, na východ přes Kentucky, a Virginie je pak hned za rohem. Dobrá zpráva. Ale neřekl to nahlas. Bylo pozdě v noci a instinkt mu napovídal, že by měl dát najevo soucit.

Pravil: „To je pěkně daleko.“

„Devět set šedesát kilometrů,“ upřesnil King.

„Odkud jedete?“

Auto zastavilo, popojelo a opět zastavilo.

„Byli jsme v Kansasu,“ sdělil King. „A cesta krásně ubíhala. Žádný velký provoz. Žádné zdržení. Až doteď. Tohle je poprvé, co musíme po víc než třech hodinách zastavit.“

„To není špatné.“

„Já vím. Celou dobu jsme jeli nejméně stovkou. Řekl bych, že tohle je doslova poprvé, co se Don dotkl brzdy. Nemám pravdu, Done?“

McQueen opáčil: „Až na to, když jsme zastavili pana Reacherovi.“

„Jasně,“ potvrdil King. „Možná jsme tím na sebe přivolali smůlu.“

Reacher se zeptal: „Jste na služební cestě?“

„Pořád někam jezdíme.“

„Čím se zabýváte?“

„Naše specializace je software.“

„Vážně?“ projevila Reacher zdvořile zájem.

„Nejsme programátoři,“ upozornil King. „Ty zajímá jenom pizza a skateboardy. Prodáváme velkým společnostem.“

„Musíte mít spoustu práce.“

„Pořád někam jezdíme,“ zopakoval King.

„Byla tahle cesta zatím úspěšná?“

„Nemůžeme si stěžovat.“

„Myslel jsem, že jste byli na nějakém školení. Posilovali kolektivního ducha. Nebo se psychicky uvolňovali.“

„Ne, jsme jenom na obyčejné služební cestě.“

„Tak co ty košile?“

King se usmál.

„Vím, kam míříte,“ prohodil. „Tohle je nový firemní styl. Neformální pátky po celý týden. Oblečení ale musí být jednotné. Jako sportovní dres. Protože takhle softwarová branže v dnešní době funguje. Je hodně soutěživá.“

„Bydlíte v Nebrasce?“

King přikývl. „V podstatě kousek odtud. V Omaze teď sídlí spousta počítačových firem. Víc, než byste si myslel. Panuje tam dobré podnikatelské ovzduší.“

Auto popojelo, zabrzdilo, zastavilo a znovu popojelo. McQueenovo vlastní auto, usoudil Reacher. Ne z půjčovny. Ne z vozového parku. Na to bylo příliš opotřebované a plné harampádí. McQueen si musel vytáhnout krátkou sirku. Padla na něj při téhle služební cestě role řidiče. Nebo řídil pokaždé. Možná stál na nejnižší příčce. Nebo miloval řízení. Král silnic. Král silnic, který si dává oddech od rodiny. Protože rodinu očividně měl. Protože to bylo rodinné auto. Ale ne přehnaně. Válely se v něm dětské věci, ale jen pár. Na zemi ležela třpytivě růžová gumička. Podle Reacherova názoru ne taková, kterou by nosila dospělá žena. V prohlubni na přístrojové desce odpočívalo chlupaté zvířátko. Celé oválené a pomačkané, jako by ho někdo neustále cucal. Jedna dcera, došel Reacher k závěru. Osmi- až dvanáctiletá. Přesněji to nedokázal určit. Neměl s malými dětmi žádné zkušenosti.

Ale to dítě mělo matku nebo nevlastní matku. McQueen měl manželku nebo přítelkyni. To bylo jasné. V autě se povalovaly ženské drobnosti. Krabice s květovanými papírovými kapesníky, vypotřebovaná rtěnka v poličce na přístrojové desce, hned vedle plyšového zvířátka. Na klíči dokonce visel přívěsek z křišťálového skla. A kdyby Reacher neměl zlomený nos, určitě by cítil parfém linoucí se z polstrování.

Reachera napadlo, jestli se McQueenovi nestýská po rodině. Nebo možná je naprosto spokojený. Třeba nemá svou rodinu rád. Pak se McQueen za volantem zeptal: „Co vy, pane Reachere? V jakém oboru pracujete vy?“

„Ve vůbec žádném,“ odvětil Reacher.

„Děláte občasné práce? Cokoliv, co se naskytne?“

„Ani to ne.“

„Takže jste nezaměstnaný?“

„Ale ze svobodné vůle.“

„Odkdy?“

„Od té doby, co jsem odešel z armády.“

Na to McQueen neodpověděl, protože měl plné ruce práce. Auta před ním popojížděla a cpala se do pravého jízdního pruhu. Právě tehle manévr zdržoval provoz. Dopravní nehoda, usoudil Reacher. Někdo možná dostal smyk, najel do svodidel, a když se odrazil, nabral další auta. Nikde ale nebyli vidět hasiči. Ani sanitka. Ani odtahová vozidla. Všechny majáčky blikaly ve stejné výšce, na střeše aut. Bylo jich tolik a blikaly tak rychle, že působily jako nepřerušovaný proud světla, jako červenomodrá záře.

Auto se posunovalo dopředu. Popojet, zastavit, popojet, zastavit. Patnáct metrů před světly dal McQueen blinkr a vecpal se do pravého jízdního pruhu. Čímž získal Reacher výhled na příčinu zdržení.

Žádná nehoda.

Zátaras na silnici.

Nejbližší policejní auto stálo napříč přes levý jízdní pruh a druhé o kus dál, ve stejném úhlu napříč přes střední pruh. Společně tam dřepěla jako dvě šipky namířené do pravého pruhu, tak nesmlouvavě, že řidičům nezbyvalo než poslechnout. O něco dál parkovala dvě auta v prostředním pruhu, bokem k pomalému proudu projíždějících vozidel, naproti nim dvě auta bokem ke krajnici a za nimi stála další dvě, opět natočená v takovém úhlu, že se kolem nich museli řidiči prosmyknout, zabočit přes celou šířku silnice až do levého pruhu a teprve potom se opět roztáhnout do šířky a rozjet se svobodně za původním cílem cesty.

Dobře zorganizovaná operace, pomyslel si Reacher. Auta musela jet kvůli zácpě pomalu, a pomalý průjezd mezi překážkami zajišťovala prudká zatáčka doleva na konci zátarasu. Dlouhá úzká ulička mezi rovně postavenými auty v prostředním pruhu a souběžně postavenými auty na krajnici umožňovala pečlivou neuspěchanou kontrolu. Tenhle zátaras zorganizoval člověk, který to nedělal poprvé.

K čemu má ale sloužit? Osm aut je pěkné množství. A Reacher zahlédl brokovnice. Tohle není běžná kontrola. Policajti nezkoumají, jestli jsou řidiči připoutaní nebo mají platné poznávací značky. Zeptal se: „Poslouchali jste rádio? Co se stalo?“

„Klid,“ usadil ho King. „Tohle se čas od času stává. Nejspíš hledají něja-

kého trestance. Na západ odtud je několik dost velkých věznic. Pořád jim někdo utíká. Což je dost postavené na hlavu, nemáte pocit? Není to přece žádná věda. Mají na dveřích zámky.“

McQueen se podíval v zrcátku Reacherovi do očí a poznamenal: „Doufám, že to nejste vy.“

„Kdo bych neměl být?“ podivil se Reacher.

„Ten chlap, co utekl z vězení.“

V hlase mu zazníval úsměv.

„Ne,“ opáčil Reacher. „To rozhodně nejsem já.“

„To je dobře,“ usoudil McQueen. „Protože to by nás přivedlo všechny do maléru.“

Poposunuli se dopředu, v netrpělivé koloně aut. Reacher přes dlouhý tunel předních skel viděl, jak se činí dálniční policisté. Měli na hlavě své obvyklé čepice. V rukách drželi spuštěné brokovnice a zdvižené baterky. Svítili jimi do aut. Dopředu, dozadu, nahoru, dolů, počítali pasažéry, prohlíželi podlahy, občas se podívali do kufru. Když byli spokojení, mávli, že může auto jet, a pustili se do prohlídky dalšího.

„Neboj, Karen,“ pravil King, aniž by otočil hlavu. „Brzy budeme doma.“ Delfuensová neodpověděla.

King pohlédl zpátky na Reachera a vysvětlil: „Nesnáší cestování.“

Reacher na to nic neřekl.

Sunuli se dopředu. Policajti pokračovali v práci. Reacher po chvíli rozeznal vzorec. Do kufrů se dívali, jenom když byl v autě jeden řidič. Což vyvrátilo Kingovu teorii o uprchlém vězni. Vězeň by se mohl schovávat i v kufru auta, ve kterém jedou dva, tři nebo čtyři lidé. Nebo pět, šest nebo celý autobus. Policajti nejspíš dostali přesný pokyn, že mají hledat osamělého chlapa, který převáží něco nebezpečného. Drogy, zbraně, výbušniny, kradené zboží.

Sunuli se dopředu. Ocitli se na třetím místě v řadě. V obou autech před nimi seděli osamělí řidiči. Policajti se podívali do obou kufrů. Odmávli obě auta, že můžou jet. McQueen popojel a zastavil na příkázaném místě. Jeden policajt se postavil dopředu a posvítil si na poznávací značku. Vynořili se další čtyři, přistoupili z obou stran ke dvířkům, posvítili do okének, dopředu a dozadu, a spočítali pasažéry. Potom policista vepředu uhnul stranou a policista nejbliž u McQueena pokynul, že mohou jet, rychlým pohybem rukou přímo v McQueenově zorném poli.

McQueen se rozjel, otočil volantem, vybral zatačku doleva, zabočil ostře doprava a vyrazil do nekonečného prostoru před sebou. Vydechl, udělal si pohodlí na sedadle, King vedle něj také vydechl a udělal si pohodlí. McQueen dupl na plyn a auto poskočilo a rozjelo se rychle na východ, jako by pospíchalo.

O minutu později zahlédl Reacher za svodidlem auto uhánějící stejnou rychlostí opačným směrem. Tmavý ford Crown Victoria, s blikajícími modrými světly za maskou chladiče. Zcela jasně vládní vozidlo ženoucí se za nějakou naléhavou záležitostí.

PÁTÁ KAPITOLA

TMAVÝ CROWN VIC bylo služební auto FBI z pobočky v Omaze. Agent, který měl službu, přijal hovor od šerifa Goodmana a okamžitě zareagoval. Goodman použil výraz profesionálové, což znamenalo v řeči FBI organizovaný zločin, a organizovaný zločin FBI přímo miluje, protože se z něj dá vytřískat dobrá pověst, sláva a povýšení. Proto FBI okamžitě vyslala speciální agentku, zasloužilou veteránku s dvacetiletou zkušeností, vysoce kvalifikovanou, vysoce a vysoce váženou.

Jmenovala se Julia Sorensonová, táhlo jí na sedmačtyřicet a sloužila v Omaze téměř sedmačtyřicet šťastných měsíců. Omaha není New York ani Washington, ale není to v očích FBI ani žádný Zapadákov. Žádná Sibiř. Ani náhodou. Z neznámého historického důvodu se zločin drží železničních kolejí a Nebraska má na svém území největší seřadiště vagonů na naší planetě. Takže nadání Sorensonové nepřicházelo vniveč. Nepřipadala si nevytížená ani nenaplněná.

Během řízení zavolala šerifovi Goodmanovi na mobil a sdělila, že už je na cestě. Domluvili se, že se za hodinu setkají na místě činu.

Goodman seděl v autě, když mu zavolala. Jednomu zástupci přikázal, aby zajišťoval místo činu a dával pozor na svědka, a další střežili místní silnice vedoucí ven z okresu. Čímž se ocitl v pozici jediné mobilní jednotky. Popojížděl krajinou a hledal jasně červené auto.

Jeho okres byl obrovský, ale geograficky prostý. Před sto lety zanesl kdosi do mapy čtverec a ten tvar tam už zůstal. Protínaly ho dvě silnice, jedna dvouproudová zleva doprava, ze západu na východ, a jedna dvouproudová zesponu nahoru, z jihu na sever. Obě silnice se setkávaly uprostřed čtverce a tvořily křižovátku, u města, kde žilo osm tisíc obyvatel. Po silnici z východu na západ skoro nic nejezdilo, protože zhruba sedmdesát kilometrů na sever ji kopírovala mezistátní dálnice, která odváděla téměř veškerý provoz. Ale ze severu na jih a z jihu na sever jezdilo dost aut, protože dálnice v jednom směru přitahovala provoz a ve druhém ho vyplivovala. Místním obchodníkům netrvalo ani pět minut, aby to pochopili, a pět kilometrů severně za městem vybudovali dlouhou nejednotnou třídu s benzinovými pumpami, restauracemi, motely, bary, obchody a koktejlovými kluby. Obyvatelé, kteří byli v pohodě, ji považovali jenom za další obchodní čtvrť, a puritáni jí říkali Město hříchu. Podléhala naprosto stejným zákonům, předpisům a nařízením jako zbytek okresu, ale padesát let platilo nevyřčené pravidlo, že na dodržování těch zákonů se zase tak moc nedohlží. Do barů díky tomu pronikly hrací automaty, do koktejlových klubů striptérky, povídalo se, že v motelech jsou k sehnání prostitutky, a do okresních pokladen se řinul neutuchající tok příjmů z daní.

Provoz vedoucí dvěma směry, jako dvouproudová silnice.

Právě tam teď mířil Goodman. Ne z morálního důvodu, ale prostě proto, že ta třída byla poslední zastávka před dalekou dálnicí a byla protkána prázdnými pozemky, dávno opuštěnými podniky a škvárobetonovými stěnami bez oken. Pokud byste chtěli schovat únikové vozidlo a vyměnit ho za nenápadné, jiné místo ve městě se nenabízelo.

Goodman projel křižovátkou a zanechal za sebou úctyhodnou oblast. Pak ho čekalo pole se sójovými boby a potom pět set metrů dlouhý úsek se starými zemědělskými stroji ze čtvrté ruky. Všechny byly na prodej, ale většina čekala na kupce tak dlouho, že úplně zrezivěla. Pak přišla další sója a potom se v dálce vynořila záře Města hříchu. Na obou koncích třídy stály benzinové pumpy, jedna na západní straně a jedna na východní, obě velké jako parkoviště u stadionu, pro obrovské nákladáky, obě jasně osvětlené lampami na vysokých sloupech, obě s logy naftařských firem umístěnými tak vysoko, aby byla vidět ze vzdálenosti mnoha kilometrů. Mezi nimi se nacházely restaurace, motely, bary, obchody se smíšeným zbožím a koktejlové kluby, všechny poházené v náhodných úhlech podél třídy, některé

temné, některé osvětlené, všechny uprostřed parkovišť z drčeného kamene. Některé přežily padesát let, jiné byly už před dlouhou dobou odsouzené k plevelem zarostlému zániku.

Goodman začal na východní straně dvouproudové ulice. Zahnul kolem bistra, do kterého čas od času chodil, řídil pomalu a jednou rukou, druhou otáčel páčkou na ovládání reflektoru na sloupku předního skla a prohlížel zaparkovaná auta. Projel zezadu kolem bistra, kolem popelnic, pak pokračoval dopředu, obkroužil koktejlový bar, zkontroloval motel a nic nenašel. U benzinové pumpy na konci třídy parkovalo několik sedanů s pomačkanými blatníky, ale ani jeden nebyl jasně červený a soudě podle vrstvy špíny na čelních sklech tam dřepěly už pěkně dlouho.

Goodman dal přednost autu v protisměru, pak přešel do opačného pruhu a pokračoval v pátrání na západní straně, na severním konci, kde stál jako první podnik bar ze škvárobetonových tvárnic natřených před dvaceti lety na krémovo. Bez oken. Jen větráky na střeše, jako houby. Nikde na dohled červené auto. S barem sousedil koktejlový klub, poměrně čistý a ve Městě hříchu údajně nejvyhlášenější. Goodman před ním opsal osmičku, reflektor na sloupku následoval s lehkým zpožděním jeho pohyb auta, a tam ho spatřil. Jasně červené auto z dovozu, zaparkované úhledně za klubem.

ŠESTÁ KAPITOLA

REACHER SE NAKLONIL TROCHU DOPRAVA, aby viděl přes hlavu Dona McQueena a předním sklem na silnici, čímž se dostal ramenem do prostoru Karen Delfuensové. Karen se posunula o stejný kousek doprava a přitiskla se na dvířka, aby si zachovala odstup. Reacher spatřil ploché paprsky reflektorů a za nimi nic jiného než uhánějící temnotu, s osamělou dvojicí červených koncových světel v dálce. Tachometr ukazoval sto třicet kilometrů v hodině. Nádrž byla do tří čtvrtin plná. Motor se nepřehříval. Na krytu airbagu se rýsoval emblém ve tvaru hlavy šroubu, což znamenalo, že auto je chevrolet. Měl najeto pětasedesát tisíc kilometrů. Ne úplně nový, ale také ne stará rachotina. Spokojeně předl a ujížděl vpřed.

Reacher se zabořil zpátky do sedadla a Delfuensová napodobila jeho pohyb. Alan King se vepředu pootočil a pravil: „Můj brácha sloužil v armádě. Peter King. Neznáte ho?“

„V armádě slouží spousta vojáků.“

King se usmál, malinko stydlivě.

„Jasně,“ opáčil. „Hloupá otázka.“

„Ale běžná. Všichni si myslí, že se navzájem známe. Nechápu proč. Chci říct, kolik lidí žije ve městě, kde bydlíte?“

„Zhruba jeden a půl milionu.“

„Znáte úplně všechny?“

„Neznám ani sousedy.“

„Tak vidíte. Kde přesně váš bratr sloužil?“

„U dělostřelectva. Poslali ho v první vlně do Perského zálivu.“

„Mě taky.“

„Tak ho možná znáte.“

„Poslali tam půl milionu mužů. Skoro každého. Byla to největší operace, jakou jsem zažil.“

„Jaké to bylo?“

„On vám bratr nevyprávěl?“

„Nemluvíme spolu.“

„Bylo tam horko,“ sdělil Reacher. „To si pamatuju nejlíp.“

„U jaké jednotky jste sloužil?“

„Byl jsem policajt,“ opáčil Reacher. „Sloužil jsem u vojenské policie. V jednotce vyšetřování zločinů. Od mládí.“

King napůl pokrčil rameny, napůl přikývl a nic víc neřekl. Opět se otočil dopředu a upřel pohled do temnoty.

Na krajnici se mihla cedule: *Vítejte v Iowě.*

Šerif Goodman popojel na parkoviště za klubem a zapnul dálková světla. Zaparkované auto z dovozu nebyla toyota, ani honda, ani hyundai, ani kia. Byla to mazda. Mazda 6, přesně řečeno. Pětidveřová, ale měla aerodynamický zadek, takže vypadala jako normální čtyřdveřový sedan. Byl to nový model. Červený jako hasičská stříkačka. Prázdný, ale nezamlžený. Nestál tam dlouho.

Kolem sebe měl spoustu volného místa. Za sebou padesát metrů šterku prorostlého plevelem a pak už jen tisíc kilometrů na západ k předměstím Denveru. Před sebou zadní dveře klubu, obyčejný ocelový obdélník zasažený do omítnuté stěny barvy bláta.

Dobré místo. Schované. Bez očitých svědků. Goodman si představil, jak z mazdy vystupují dva muži, svlékají si saka, přecházejí k náhradnímu autu, nastupují a odjíždějí.

K jakému autu?

Žádné tušení.

Odjíždějí kam?

Ne na východ ani na západ, protože z okresu by se nedostali bez toho, aby jeli nejdřív na jih, zpátky ke křižovatce, a nikdo nejezdí únikovým vozidlem

směrem k místu činu. Takže je logické, že vyrazili na sever. Leží tam dálnice, přichystaná za tmavým horizontem, jako velký anonymní magnet.

Takže jsou dávno pryč. Buď se dostali z okresu pár minut před tím, než dálniční policie postavila severní zátaras, nebo projeli o pár minut později bez povšimnutí, protože tou dobou ještě policie hledala jasně červené auto.

Goodmanova chyba, a byl si toho vědom.

Popadl vysílačku a řekl svým mužům, aby opustili stanoviště na místních silnicích. Přesně jim vysvětlil proč. Dvěma nařídil, aby hlídali oblast za koktejlovým klubem, a ostatní poslal za běžnými povinnostmi. Zavolał dispečerovi dálniční policie a nedozvěděl se nic dobrého. Podíval se na hodinky, spočítal čas, rychlost a vzdálenost, vydechl, nadechl se, zařadil a rozjel se zpátky k místu činu, aby se setkal se zvláštní agentkou Julií Sorensonovou.

Jeho chyba.

Ti dva muži už opustili stát.

Teď je to problém FBI.

SEDMÁ KAPITOLA

JULIA SORENSONOVÁ NAŠLA bez velkého hledání křižovatku, což nebylo moc překvapivé, protože navigace ukazovala, že je to jediná kartografická zvláštnost v okruhu mnoha kilometrů. Zabočila dle pokynu doprava, ujela sto metrů na západ k louži světla a spatřila betonový bunkr se zaparkovaným autem šerifa a autem jeho zástupce.

Místo činu, přesně podle popisu.

Zaparkovaným autům rozuměla lépe než bunkru. Auta byla crown vicy jako její vlastní, ale nalakovaná v okresních barvách, vybavená vepředu a vzadu mohutnými nárazníky a světelnými konzolami na střeše. Bunkr byl obtížnější na pochopení. Pravoúhlý, zhruba šest metrů dlouhý, čtyři a půl metru široký a tři a půl metru vysoký. Měl plochou betonovou střechu a chyběla okna. Dveře byly kovové, pokrivené, odřené a vyboulené. Celá budova vypadala staře, smutně a opuštěně. Beton rozdrolily vítr a déšť, silně se na něm podepsaly a vyhloubily díry velikosti pěsti. Na oprýskaných místech vykukovaly hnědé kameny, některé ohlazené, jiné oštípané a rozlámané.

Agentka Sorensonová zaparkovala za autem zástupce šerifa a vystoupila. Byla vysoká, zcela očividně skandinávského původu, spíš hezká než krásná, s dlouhými popelavě světlými vlasy, do velké míry přirozeně blondatými. Měla na sobě černé kalhoty, černé sako a pod ním modré tričko. Na nohou pevné černé boty a přes rameno kabelu hruškovitého tvaru, v níž nesla

všechno potřebné kromě zbraně, kterou měla v pouzdře na levém boku, a průkazu, který si zastrčila do kapsy.

Vytáhla průkaz, otevřela ho a přistoupila k šerifovi. Odhadovala, že je o dvacet let starší než ona. Udělaný, ale ne vysoký, jako tříčtvrtinový fotbalista. Na tak starého chlapa vůbec ne špatné. Přes košili od uniformy si přehodil zimní bundu. Ale neměl rukavice, i když byla pěkně studená noc. Potřásli si rukama, na chvíli se odmlčeli a zadívali se na bunkr, jako by zvažovali, čím začít.

„Otázka číslo jedna,“ pravila Sorensonová. „Co je tohle za místo?“

Goodman objasnil: „Bývalá čerpací stanice. Přiváděla spodní vodu.“

„Teď už se nepoužívá?“

Goodman přikývl. „Snížila se hladina. Museli vykopat hlubší díru. Nová pumpa je zhruba kilometr a půl odtud.“

„Ten mrtvý chlap je pořád uvnitř?“

Goodman opět přikývl. „Čeká na vás.“

„Kdo si ho až do téhle chvíle prohlídl?“

„Jenom já a doktor.“

„Je tady spousta krve.“

„Ano,“ odsouhlasil Goodman. „To je pravda.“

„Vešli jste dovnitř?“

„Museli jsme. Museli jsme se podívat, jestli je mrtvý.“

„Dotkli jste se ho?“

„Jenom zápěstí a na krku, když jsme kontrolovali pulz.“

Sorensonová si přidřepala a otevřela kabelu. Vytáhla umělohmotné návleky na boty, latexové rukavice, aby si zakryla ruce, a fotoaparát. Vkročila do lepkavé louže a otevřela dveře bunkru. Jeden pant zaskřípal a druhý zaúpěl. Oba dva zvuky najednou zazněly jako poplachová protiletectká siréna. Sorensonová stoupla druhou nohou do louže.

„Vevnitř je světlo,“ sdělil Goodman.

Sorensonová našla vypínač. Rozsvítila žárovku v ochranné mřížce na stropě. Stará mřížka, stará žárovka. Nejspíš dvěstěwattová. Z průhledného skla. Vycházelo z ní jasné prudké světlo nevrhající stíny. Z podlahy trčely dvě prastaré tlusté trubky, zhruba tři a půl metru od sebe. Obě byly pětatřicet centimetrů široké a kdysi natřené státní zelenou, ale barva se z nich oloupala a zvítězila rez. Obě končily otevřeným otvorem, širokou obrubou, na kterou bývaly přišroubované spoje. Komunální systém, dávno zavržený.

Sorensonová usoudila, že před mnoha lety vycházela jednou trubkou podzemní voda a pokračovala druhou, vodorovně a zase do země, k nějaké nedaleké vodárenské věži. Pak ale začala čerpadla nasávat vzduch a nadešel čas nového vrtu. Zavlažování, obyvatelstvo a domovní kanalizace. Sorensonová si přečetla věstníky. Přes devět a půl bilionů litrů podzemní vody ročně, víc než kdekoliv jinde, kromě Texasu a Kalifornie.

Sorensonová udělala další krok.

Kromě vodovodních trubek byl na zemi drobný štěrk a na stěně elektrický panel určený pro těžké zatížení, několik generací starý, a na další stěně vybledlý diagram ukazující funkci a účel hydraulického zařízení, které kdysi spojovalo oba zelené pahýly. A víc toho v bunkru nenašla, z pohledu trvalého stavu.

Novinkou byl mrtvý muž a jeho krev. Ležel na zádech, lokty a kolena ohnuté jako postavička z komiksu o prastarých tancích. Obličej a podbríšek měl zalité krví a ležel v kaluži krve. Bylo mu zhruba čtyřicet, i když se to dalo těžko určit. Měl na sobě zelený zimní kabát s ani novou, ani starou vypávkou. Nezapnutý. Vykukoval zpod něj šedivý svetr a krémová kostkovaná košile. Jak košile, tak svetr vypadaly špinavě a obnošeně. Košili i svetr vytáhl někdo z kalhot a pak je vyhrnul přes hrudník.

Muž utrpěl dvě rány nožem. První šla ze strany přes čelo, dva a půl centimetru nad očima. Druhá byla bodná, zprava do břicha, přibližně v úrovni pupku. Většina krve pocházela z druhé rány. Vyvalila se ven. Mužův pupek vypadal jako náprstek plný zaschlé barvy.

Sorensonová se otázala: „Co si o tom myslíte, šerife?“

Goodman zvenku od dveří odvětil: „Řízení ho přes čelo, aby ho oslepili. Krev se mu nahrnula do očí. To je starý trik ze soubojů na nože. Proto mě napadlo, že to byli profíci. A pak už to šlo jako po másle. Vytáhli mu košili a bodli ho pod žebra. Potom škubli nožem, ale ne dostatečně. Umíral několik minut.“

Sorensonová souhlasně přikývla. Z toho důvodu tolik krve. Mužovo srdce bilo v marném, předem ztraceném boji o život.

Zeptala se: „Víte, kdo to je?“

„Nikdy předtím jsem ho neviděl.“

„Proč mu vyhrnuli košili?“

„Protože to byli profíci. Nechtěli, aby se jim zasekla čepel.“

„Máte pravdu,“ odsouhlasila Sorensonová. „Musel to být dlouhý nůž, nemyslíte? Aby pronikl až do hrudi.“

„Dvacet až dvaadvacet centimetrů dlouhý.“

„Všiml si svědek nože?“

„Nezmínil se o něm. Ale můžete se ho zeptat. Čeká v autě zástupce. Aby mu nebyla zima.“

Sorensonová se zeptala: „Proč nepoužili střelnou zbraň? S tlumičem? Kalibr .22 by byl typičtější, pokud za tím vězí profíci.“

„Pořád by způsobili moc velký rámus, v tak těsném prostoru.“

„Nikde okolo ani noha.“

„V tom případě nevím, proč nepoužili střelnou zbraň,“ odtušil Goodman.

Sorensonová vytáhla fotoaparát a udělala několik snímků, v širokém záběru, aby zachytila situaci, a zblízka, aby neunikly podrobnosti. Požádala o svolení: „Nevadilo by, kdybych se dotkla těla? Chtěla bych najít průkaz totožnosti.“

Goodman svolil: „Je to váš případ.“

„Opravdu?“

„Pachatelé opustili stát.“

„Pokud vyrazili na východ.“

„A pokud vyrazili na západ, jedná se jenom o otázku času. Obávám se, že projeli přes zátarasý na dálnici.“

Sorensonová na to nic neřekla.

„Přestoupili do jiného auta,“ dodal Goodman.

„Nebo do aut,“ poopravila Sorensonová. „Mohli se rozdělit a odjet odděleně.“

Goodman se zamyslel nad volnými místy po obou stranách zaparkované mazdy. Zamyslel se nad svým konečným pokynem: *jakíkoliv dva muži v jakémkoliv autě*. Přiznal: „Tahle možnost mě nenapadla. Patrně jsem to zvorál.“

Sorensonová se mu nepokusila poskytnout útěchu. Jenom obešla louži krve a přisedla v nejsušším místě, které se jí podařilo najít. Zapřela se zezadu levačkou a pravačkou se dotkla těla. Ohledala ho a ohmatala. Kapsa košile byla prázdná. Stejně jako kabát, zevnitř i zvenku. Prsty v rukavici se jí červeně zabarvily krví. Zkusila kapsy kalhot. Také prázdné.

Zavolala: „Šerife? Potřebovala bych, abyste mi pomohl.“

Goodman vešel dovnitř, po špičkách, dlouhým úkrokem, jako by se pohyboval na tři sta metrů vysoké hraně. Sorensonová požádala: „Zastrčte mu prsty pod pásek. Otočte ho. Musím se podívat do zadních kapes.“

Goodman poklekl naproti ní, na délku paže od mrtvého těla, a zastrčil prsty pod opasek. Odvrátil obličej a zabral. Mrtvola se překulila na bok. Zamlaskalo to a vyvalilo se o něco víc krve, ale pomalu, protože krev už zasychala, mísila se se štěrkem na zemi a vytvářela hustou kaši. Sorensonová zašátrala jako zkušená kapsářka a ohledala zadní kapsy.

Nic v nich nenašla.

„Žádný průkaz totožnosti,“ konstatovala. „Takže právě v tomhle okamžiku máme neznámou oběť. Není život skvělý?“

Goodman nechal oběť klesnout zpátky na záda, na podlahu bunkru.

OSMÁ KAPITOLA

JACK REACHER NEBYL VYSTUDOVANÝ PŘÁVNÍK, ale jako všichni policajti se naučil o právu z jeho praktické stránky, věděl, jak funguje v reálném světě, znal všechny triky a figle.

A pochopil oblasti, kdy právo mlčí.

Neexistuje například zákon, který by přikazoval, že lidé, kteří vezmou stopaře, musejí povídat pravdu.

Ze zkušenosti věděl, že čas od času neodolají nevinným lžím. Možná právě proto stopařům stavějí. Už ho vzali jasní příživníci, kteří tvrdili, že jsou manažeři, manažeři, kteří se prohlašovali za podnikatele, podnikatelé, kteří byli údajně úspěšní, zaměstnanci, kteří se vytahovali, že vlastní fiktivní firmu, sestry, které se vydávaly za doktorky, doktoři, kteří měli být chirurgové. Lidé si rádi přibarvují realitu. Na hodinu na dvě se rádi přesunují do jiného světa, testují ho, ochutnávají, zkoušejí své hranice, koupají se v záři.

Nikomu tím neublíží.

Jenom si užijí trochu legrace.

Alan King ale lhal jinak.

Tím, co říkal, nepřeceňoval své schopnosti. Nedělal se větším, lepším, chytřejším ani sexuálně přitažlivějším. Z nějakého neznámého důvodu vykládal hloupé, triviální, hmatatelné lži.

Jako například: modré džínové košile. Nebylo to firemní oblečení.

Nañehlené módní kousky s vyšitým logem nad kapsami. Nikdo je ještě neměl na sobě a ještě neviděly pračku. Byly to levné hadry z obchodu, kde se všechno prodává za dolar, přímo z police, přímo z umělohmotného obalu. Reacher to dobře věděl. Protože sám nosil úplně stejné.

Nebo například: King tvrdil, že celé tři hodiny nikde nezastavili, ale kontrolka stavu paliva ukazovala do tří čtvrtin plnou nádrž. Což by znamenalo, že chevrolet může ujet dvanáct hodin bez natankování. Což by dělalo přes tisíc pět set kilometrů, při rychlosti na dálnici. Což nepřipadalo v úvahu.

Kromě toho: voda, kterou mu King podal, aby zapil aspirin od Karen Delfuensově, byla pořád studená z ledničky. Což by se nikomu po třech hodinách jízdy s naplno zapnutým topením nepodařilo.

Lži.

Další zněla: King prohlásil, že bydlí někde v Nebrasce, ve městě s milionem a půl obyvatel. Což také nepřipadalo v úvahu. Počet milion a půl by platil pro skoro celou Nebrasku. V Omaze žije zhruba čtyři sta tisíc lidí a v Lincolnu dvě stě padesát tisíc. Přes milion obyvatel má jenom devět amerických měst, a osm z nich je výrazně menších nebo větších než milion a půl. Tomu číslu se blíží jedině Filadelfie.

Pocházejí tedy jeho spolucestující z Filadelfie? Nebo měl King na mysli celou oblast metropole? V tom případě by byla Filadelfie moc velká a do jejího obrazu by se vešla další města. Odpovídal by Columbus, Las Vegas nebo Milwaukee, také možná San Antonio nebo živelně rozrostlý Norfolk-Virginia Beach-Newport News.

Ale žádné město v Nebrasce.

Ani náhodou.

A proč Karen Delfuensová nemluví? Řekla *já nějaký mám* na adresu aspirinu a během vzájemného představování sdělila své jméno, pak se však ponořila do mlčení. Reacher dokázal mlčet celé hodiny, ale dokonce i on se snažil o zdvořilou konverzaci. Delfuensová vypadala jako ženská dodržující společenská pravidla. Ale nedržela se jich.

Proč?

Do toho ti nic není, pomyslel si Reacher. Záleželo mu jen na tom, aby se dostal autobusem do Virginie, a blížil se tomu cíli rychlostí sto třicet kilometrů za hodinu, skoro čtyřicet metrů za vteřinu. Zabořil se do sedadla a zavřel oči.

Julia Sorensonová před bunkrem párkrát poskočila, stáhla si umělohmotné návleky a zavřela je společně s rukavicemi do neprodyšného pytle.

Patrně důkazy a rozhodně biologicky nebezpečný materiál. Pak vytáhla mobil a povolala kompletní tým zdravotníků a ohledávačů stop FBI.

Její případ.

Nastoupila dozadu do auta zástupce šerifa, kde seděl očitý svědek. Nemělo cenu, aby čekal venku v zimě. Goodman nastoupil dopředu a zástupce se otočil za volantem. Byla to běžná malá konference, dva a dva, oddělení neprůstřelným sklem.

Očitému svědkovi bylo kolem padesáti a byl zarostlý a ne zrovna ze škatulky, v zimním farmářském oblečení. Svědek vyličil, co viděl, s nepřesnostmi, se kterými Sorensonová počítala. Věděla, že očitá svědectví mají své slabiny. V rámci výcviku v Quanticu ji poslali na výslech lékaře podezřelého z podvodů na zdravotní pojišťovně. Čekala na něj v nacpané čekárně. Vrazil do ní ozbrojený muž, který chtěl ukrást drogy, vystřelil, pobíhal kolem a pak utekl. Později samozřejmě zjistila, že to na ni narafičili. Doktor i lupič byli herci, náboje ve zbrani slepé a všichni v čekárně adepti na místo v policejních silách. Nedokázali se shodnout, jak lupič vypadal. Neshodli se vůbec na ničem. Malý, vysoký, tlustý, hubený, černoch, běloch, nikdo se pořádně nepamatoval. Od té doby brala Sorensonová očitá svědectví s rezervou.

Zeptala se: „Viděl jste, jak ten muž v zeleném kabátu přijel?“

Svědék odpověděl: „Ne. Viděl jsem ho jenom na cestičce, jak jde k čerpací stanici.“

„Viděl jste, jak přijelo to červené auto?“

„Ne. Když jsem se podíval, tak tam už stálo.“

„Seděli v něm ti dva muži v oblecích?“

„Ne, byli také na cestičce.“

„Šli za tím jiným mužem?“

Svědék přikývl. „Asi tři metry za ním. Možná šest.“

„Dokážete je popsat?“

„Prostě dva chlapi. V oblecích.“

„Mladí? Staří?“

„Ani mladí, ani staří. Prostě dva chlapi.“

„Malí? Vysocí?“

„Průměrně velcí.“

„Černí, nebo bílí?“